

Debrecen, 1911. november 17.–Budapest, 1996. március 23.

Apja alkalmi munkás volt. Négy polgári osztályt végzett, majd vasesztergályos tanuló a Bocskai Gépgyárban. 1929-ben segédlevelet kapott, 1930-tól kifutó a fővárosban. 1930-tól 1936-ig Franciaországban élt, szakmájában dolgozott, belépett a Francia Kommunista Pártba. 1936-ban hazatért, 1937-ig a székesfehérvári gépüzemben, majd 1945-ig a Weiss Manfréd Gyár Idomszer Osztályán dolgozott. Kapcsolatba került a Demény-mozgalommal. 1945-ben tagja lett a Magyar Kommunista Pártnak. 1945–1946-ban, egy vidéki olajütőben alkalmazták. 1946. augusztustól a Nehézipari Központ racionalizálási osztály helyettese vezetője, 1947-től az ózdi vasgyár NIK kirendeltség vezetője, majd 1948-tól a gyár igazgatója. 1950. februárban kinevezték a Rákosi Mátyás Művek vezérigazgató helyettesévé, 1951. novembertől a Gyorsvasút Építő Vállalat vezetője. 1950–1951-ben a Gazdasági és Műszaki Akadémián tanult, üzemmérnöki oklevelet szerzett. 1953 közepétől 1964-ig a Lenin Kohászati Művek vezérigazgatója, majd diplomáciai szolgálatra ment; 1964 és 1968 között párizsi nagykövet volt, majd 1968-tól 1974-ig a KÉV Metró vezérigazgatója. 1954. május 30-án megválasztották az MDP Központi Vezetősége póttagjává; 1957. június 29-étől az MSZMP Központi Bizottság póttagja, 1962. november 24. és 1966. december 3. között tagja volt. 1949-ben Kossuth-díjat kapott.